

Srcce koje je tuklo za Domovinu

Tko je Ksenija Jakovljević? Opišite nam svoje mlade dane, školovanje i obitelj.

Rođena 3. travnja 1968. u Bosanskoj Gradišci, jer je to bila najbliža bolnica, Ksenija Jakovljević (djevojačko Nezić) odrasla je u selu Pivare, općina Stara Gradiška. Mladost je provela skromno, radeći u poljoprivredi i brinući se za roditelje, osobito nakon smrti oca 1990. godine. Zbog slabog imovinskog stanja nije mogla nastaviti školovanje nakon osnovne škole. Ipak, kao djevojka prošla je vojnu obuku po tadašnjem zakonu, što će kasnije imati ključnu ulogu.

Gdje ste bili prije Domovinskog rata i kako ste se odlučili uključiti u obranu?

Kad su početkom 1991. krenuli prvi znakovi rata, Ksenija nije dvojila – s pokojnim Josipom Figurićem dragovoljno se prijavila u Gardu. Brinula se za bolesnu majku, radila teške fizičke poslove – od vožnje traktora do nadničarenja – kako bi preživjele. Kada je selo Pivare počelo trpjeti napade s bosanske strane, osobito nakon dolaska Tigrova, odmah se stavila na raspolaganje: pripremala im je kavu, brinula o stoci mještana koji su morali napustiti domove. Iako nije službeno evidentirana kao pripadnica Tigrova (srpanj 1991. godine), bila je uz njih – i to joj, kako kaže, nije ni bitno.

U kojim ste postrojbama bili i na kojim ratištima? Kako pamтите prve dane bojišnice?

U jesen 1991. pridružila se Samostalnom izviđačko-diverzantskom vodu (SIDV), gdje je obnašala dužnost strijelca i medicinskog tehničara. Sjećanja na te dane su teška – neprestana granatiranja, gubitak prijatelja, svakodnevni stres i patnja. Kaže da su je suborci prihvatili ravnopravno, s poštovanjem i podrškom. Pristupila je SIDV-u kao vojni obveznik 16. rujna 1991. i s ponosom ističe kako joj je srce tada tuklo samo za Domovinu i narod. SIDV je početkom 1992. godine pripao pod 121. gardijsku brigadu Nova Gradiška.

Što vas je najviše pogodilo u ratu?

Dana 30. rujna 1991. ranjena je u desnu podlakticu, no odbila je bolovanje jer nije htjela ostaviti suborce, niti tadašnju ljubav koja joj je bila oslonac. Unatoč ranjavanju nastavila je borbu do studenog 1992., kada je, nakon teškog živčanog sloma, hospitalizirana. Tada su se slomile godine straha, gubitaka i razočaranja – sve ono što rat nosi. Suborce, poput Berislava Gagulića, Mate Kičića i Željka Žužića, koje je izgubila, i danas nosi u srcu.

Jesu li se dogodile i neke lijepe stvari?

Bilo je i trenutaka ljudske topline – brige među suborcima, odanosti i podrške koja se rijetko viđa izvan ratnih okolnosti. Svi su bili kao jedno. Iako rat donosi bol, među hrabrim prijateljima stvorila je veze koje su nadilazile riječi.

Kako je za vas završio rat i jeste li ostali s posljedicama?

Uz fizičke ozljede (ozljeda kralježnice u Prašniku) koje su ostavile trajne posljedice, bori se i s teškim oblikom PTSP-a – sličnim onome što se naziva „vijetnamskim sindromom“. Lijekovi su njezina svakodnevica. Unatoč svemu, 1993. se udala i rodila dvoje djece, Kristinu i Lea. Kasnije se razvela i sama brinula o djeci, a iz nove veze dobila je kćer Petru 2013. godine.

Kakvo je bilo iskustvo žene u ratu?

Iako se žene u ratu često moraju više dokazivati, Ksenija se nije osjećala manje vrijednom – suborci su je doživljavali kao jednakopravnu. Kaže da razlika u postupanju nije bilo, a poštovanje koje je osjećala teško se može opisati riječima.

Kako ste živjeli nakon rata i jeste li imali problema s institucijama?

Nakon godina seljenja – Zagreb, Požega, desetak gradova – Ksenija je svoj mir potražila u Pakracu. Iako ondje nije ratovala, upravo taj razoreni grad osjetila je kao svoju novu priliku za život. Danas živi u stanu koji je dobila u najam od države – stan prepun vlage i tehničkih problema koje ne može sama riješiti. Uz minimalna sredstva i blokiranu mirovinu, svakodnevica je teška, ali dostojanstvena. Živi s Petrom skromno, čvrsto vjerujući u Boga i vrijednosti koje su je kroz život vodile.

Je li teže bilo u ratu ili miru? Kakav je odnos prema dragovoljkama danas?

Na pitanje je li bilo teže u ratu ili miru, tiho kaže da su oba vremena bila teška na svoj način. Danas se, kaže, često zaboravlja na žene dragovoljke, iako su u borbi dale sve – i više od toga.

Na kraju, njezin ratni nadimak bio je – „Senči“. Iako danas vodi tih i povučen život, njezina priča govori glasno – o ženi ratnici, majci, vjernici i borcu koja se nikada nije prestala boriti. Za svoju djecu, za dostojanstvo, za istinu.

I dok smo mislili da smo završili intervju, nešto me kopkalo, kao da nismo baš sve odradili kako treba i dobili smo odgovore, koje prije nisu bili baš takvi

Je li bilo stigmatizacije zato što ste žena-braniteljica?

Ksenija: "Dok sam bila zdrava, bila sam njihova miljenica – pjevala sam, bila vesela i poticaj drugima."

U razgovoru s Ksenijom, hrvatskom braniteljicom, otvara se važno pitanje – kako je biti žena na bojištu i što slijedi nakon rata. Na početku, kaže, nije bilo osjetne stigmatizacije – dapače, bila je cijenjena među suborcima. Njezina vedrina, pjesma i pozitivan duh donosili su snagu u najmračnijim trenucima Domovinskog rata.

No, njezina priča ima i drugu stranu.

"Vjeruj da jesu – kad sam završila na psihijatriji, nisu razmišljali da sam obavljala zadatke koje niti jedan od njih nije se usudio."

Nakon rata dolazi tišina. I zaborav. Prešutna distanca. Ksenija svjedoči o emocionalnoj i društvenoj udaljenosti bivših suboraca:

"Oprostila sam svima, nikoga ne viđam, nisam u komunikaciji – ne jer ne želim, nego su se previše podigli. Sirotinju, znaš, danas nitko ne gleda. Nije u trendu."

Dodaje i kako je godinama šutjela, iako je često, kaže, njezin život bio u pitanju dok je spašavala druge, prelazila minska polja, izvršavala zadatke koje drugi nisu htjeli ili smjeli.

Jesu li Vam prava bila uskraćena?

"Bilo je problema. Deset godina su me vukli po komisijama. Tek 2001. sam dobila umirovljenje – bez čina i bez ičega."

Iskustvo ostvarivanja prava za braniteljice, posebice one koje su izašle iz rata s psihičkim i fizičkim posljedicama, nerijetko je dugotrajno i frustrirajuće. Unatoč tome što su izvršavale najopasnije zadatke, institucije ih često ne prepoznaju dovoljno.

Zanimljivo je, kaže, da su joj suborci tada bili korektni i nisu činili razlike – no nakon rata, sve se promijenilo.

Ksenija Jakovljević ostaje simbol snage, vjere i borbe. Njezina priča svjedočanstvo je nevidljivih ratnica koje su dale sve – a često dobile tako malo. Ne traži sažaljenje, već priznanje i istinu, kako se zaborav nikada više ne bi ponovio.

Proključali PTSP-i prekinuo je intervju, a vjerujem da bi još toga imali što napisati za Senči.

AUTOR ČLANKA: DRAŽEN ŠEMOVČAN

VRIJEME OBJAVE: 2.07.2025. 10:58:00 sati

LINK <https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/srce-koje-je-tuklo-za-domovinu>

ZNAKOVI (BEZ RAZMAKA): 5485

KARTICA: 3